

holdet klart, ganske vist ogsaa noget grelt — det skal jeg indrømme — men som dog ikke ligger uden for Mulighedens Grænse. Og jeg vil straks gøre den Bemærkning, at naar jeg under dette Eksempel kommer til at omtale to politiske Partier, Socialdemokraterne og de liberale, er det ikke, fordi jeg mener, at disse to Partier ville stille sig anderledes i dette Tilfælde, end andre Partier vilde, eller at de ville benytte Loven paa en anden Maade, end de andre Partier vilde benytte den i andre givne Tilfælde, men det er, fordi det nu har Aktualitetens Interesse at bruge netop disse to Partier som Eksempel.

Der staar i § 51, at Kommunalbestyrelserne — i Kjøbenhavn den samlede Kommunalbestyrelse ved et Udvalg af 4 Medlemmer, af hvilke efter Forholdstal 2 vælges af Magistraten og 2 af Borgerrepræsentanterne — udvælge aarlig efter Forholdstal de Mænd, af hvilke Aarslisten over Nævningerne i det hele taget vil blive at tage. Nu er det jo saa, som de Herrer vide, at Kjøbenhavns Kommunalbestyrelse, bortset fra en Del af Magistraten, udelukkende bestaar af Mænd, der høre til de to Partier, jeg før nævnte, Socialdemokratiet og de liberale. Socialdemokraterne sige jo ganske vist nu, at de ere i Mindretal, og at det er de liberale, som have Flertal, men det vil jo kun vare nogle Aar. Kjøbenhavn er jo en Storstad, og i Udlandets Storsteder gaar Udviklingen i den Retning, at Socialdemokraterne tage Magten i Kommunalbestyrelserne, og det ville de ganske vist inden ret længe gøre ogsaa herhjemme. Følgen deraf vil blive, at det Udvalg, som skal vælge Nævninger efter § 51, vil komme til at bestaa af Socialdemokrater og liberale, flest af de første, og saa er der ingen Tvivl om, at naar dette Udvalg skal til at vælge Nævninger, ville de i fuldstændig god Tro og efter deres bedste Overbevisning sige: Ja, vore politiske Meningsfæller ere naturligvis de „som ere særlig egnede og værdige til Nævningehvervet“, saaledes som Loven foreskriver, og det vil ikke være vanskeligt for Udvalget blandt de mange Tusinde Vælgere, de have at vælge mellem — det er jo alle Folketingsvælgerne med Undtagelse af de i §§ 47 og 49 nævnte — at finde 1200 Mænd, der kunne vælges til Nævninger, og 200 Mænd, der kunne vælges til Suppleanter. Disse Mænd ville altsaa dele deres politiske Opfattelse, og blandt disse 1400 Mænd ville Socialdemokraterne være

ganske overvejende repræsenterede. Det vil væsentlig blive Socialdemokrater; og de liberale, der ville komme med paa Listen, ville være Folk, som i alt Fald staa Socialdemokraterne meget nær i politiske Anskuelser.

Nu er der jo den Bestemmelse i Loven, at Pressesager om politiske Lovovertrædelser skulle behandles for Nævningretten — og det er jeg med til —, men det vil have til Følge, at en hvilken som helst socialdemokratisk Redaktør i hele den østlige Landsretskreds, altsaa Sjælland, Øerne sønden for Sjælland, Bornholm og Fyn, vil kunne skrive hvad som helst om Statsmyndighederne, om Kongen, Rigsdagen og Ministeriet, maaske allermost om Ministeriet, og han vil dog være sikker paa, at naar han kommer for Retten, vil han blive kendt ikke skyldig. (*Bluhme*: Det ærede Medlem slutter fra Provisorietiden.) . . . Nej, jeg slutter ikke derfra, det skal jeg straks give Besked paa. Sagen er jo nemlig den, at vedkommende Redaktør vil kunne forlange sin Sag foretaget for Landsretten inde i Kjøbenhavn, saa at alle de Nævninger, der skulle afgøre, om han er skyldig eller ej, ville være Socialdemokrater eller staa disse meget nær. De ville derfor alle, selv med deres bedste Villie ikke kunne indse, at der foreligger en Lovovertrædelse; de ville ikke dømmes mod deres Overbevisning; men handle fuldstændig samvittighedsfuldt, det er der ikke Tvivl om. Men de ville dog ikke kunne se rettere end, at hvad den Mand skrev, havde han Ret til at skrive, og deres Kendelse ikke-skyldig vil altsaa være fuldstændig velbegrunnet. Hvad mere er: en socialdemokratisk Redaktør vil kunne være *sikker* paa, at det bliver et ikke-skyldig! Sagen er nemlig den, at hvis Mindretallet var repræsenteret blandt disse 1,400 Mænd, af hvilke Aarslisten bestaar, og senere Listen for den enkelte Sag bliver at danne ved Lodtrækning, hvis altsaa Minoriteter, politiske Modstandere, vare repræsenterede blandt de Folk, som overhovedet kunne blive Nævninger, saa vilde det kunne ske, at disse Minoriteter ved Lodtrækning kunde blive Majoritet, og Redaktører vilde da ikke i Forvejen kunne være sikker paa at blive frifundet. Men da det ikke er saa, kan han være *sikker* paa, at Nævningernes Kendelse vil lyde paa: ikke-skyldig. Nu kan man sige, at derved sker der ikke nogen særlig Ulykke; der er ikke nogen bestemt Person, som kommer til at lide under det, og efter den gamle Regel, at hellere 10 skyldige maa gaa fri end 1 uskyldig